

А. С. Беніцький, кандидат юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінально-правових дисциплін
Одеського державного університету внутрішніх справ

НЕЗАКОННЕ ПОВОДЖЕННЯ ЗІ ЗБРОЄЮ: ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ

У статті визначено нормативно-правові документи, у яких сформульовано напрямки державно-правової політики щодо запобігання, виявлення і припинення незаконного обігу вогнепальної зброї, боєприпасів, вибухових речовин та ін. Визначено правову природу незаконного поведіння із вогнепальною зброєю і надано тлумачення таким ознакам як «незаконне поведіння зі зброєю» і «без передбаченого законом дозволу», які використовуються у ст. 263 КК України. Зазначено, що слід розуміти під терміном «незаконність» у контексті диспозиції ч. 1 ст. 263 КК України.

Досліджено особливості кримінально-правової кваліфікації контрабанди й незаконного поведіння із вогнепальною зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами та ін. Установлено підстави, на яких особа буде нести відповідальність за приховування засобів і слідів злочину. Проаналізовано випадки, у яких кваліфікація злочину буде за правилами конкуренції кримінально-правових норм. Визначено, у яких випадках діяння слід кваліфікувати сукупністю кримінальних правопорушень. Особливу увагу зосереджено на висновках Верховного Суду під час розгляду кримінальних справ щодо незаконного обігу вогнепальної зброї, боєприпасів і вибухових речовин і зазначено про їхню значимість для правозастосувачів у ході вирішення питань кримінально-правової кваліфікації незаконного обігу вогнепальної зброї, боєприпасів, вибухових речовин та ін.

Зазначено критерії відмежування злочинів, передбачених ст. ст. 201 та 263 від суміжних складів кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 198, 209, 258-5, 396 та ін. КК України. Проведено розмежування злочинів, передбачених ст. ст. 262, 263 та 432 КК України. Визначено умови, за якими використання трофейної вогнепальної зброї буде кваліфіковано як обставина, що виключає кримінальну протиправність діяння.

Ключові слова: контрабанда зброї, незаконний обіг зброї, відмивання злочинних доходів, фінансування терористичної організації, кваліфікація кримінальних правопорушень.

A. S. Benitskiy. Illegal handling of firearms: problems of criminal-legal qualification

In the article, the normative-legal documents formulating the directions of the State-legal policy regarding prevention, disclosure and stop of illegal circulation of firearms, ammunition, explosives etc. are determined. The legal nature of the illegal handling with firearms is determined and such criteria as "illegal handling with firearms" and "without the permission provided by the law" used in the Art. 263 of the Criminal Code of Ukraine are interpreted. It is emphasized what should be understood under the term of "illegality" in the context of the disposition of Part 1 of Art. 263 of the Criminal Code of Ukraine.

The peculiarities of the criminal-legal qualifications of smuggling and illegal handling of firearms, ammunition, explosives, etc. have been studied. The grounds, for which a person will be responsible for concealing the means and traces of a crime have been established.

The cases, in which the crime will be qualified according to the rules of concurrence of the criminal-legal norms have been analyzed. It is determined, in which cases an act should be qualified as a totality of criminal offences. Special attention is concentrated upon the conclusions of the Supreme Court during the review of the criminal cases about illegal circulation of firearms, ammunition, explosives, and the significance of these conclusions for law enforcement officers in the course of solving problems of the criminal-legal qualification of illegal circulation of firearms, ammunition, explosives, etc. is emphasized.

The criteria of crimes provided for in Art. 201 and Art. 263 and those with the related components of criminal offences provided for by Art. 198, 209, 258-5, 396 etc. of the Criminal Code of Ukraine have been differentiated. The crimes provided for in Art. 262, 263 and 432 of the Criminal Code of Ukraine have been differentiated as well. The conditions, under which the use of trophy firearms will be qualified as a circumstance excluding the criminal illegality of the act have been defined.

Key words: firearms smuggling, illegal firearms trafficking, laundering of criminal incomes, financing of a terrorist organization, qualification of criminal offences.

Постановка проблеми. Незаконний обіг зброї під час воєнного стану становить реальну загрозу для національної безпеки України. Одним із пріоритетів державно-правової політики в галузі зміцнення національної безпеки України є запобігання, виявлення і припинення незаконного обігу вогнепальної зброї, боєприпасів і вибухових речовин. У нашій державі прийнято ряд урядових програм, які спрямовані на вдосконалення законодавства в сфері поведіння із вогнепальною зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами. В Україні прийнято Стратегію забезпечення державної безпеки від 16 лютого 2022 р. [1], Стратегію морської безпеки України від 17 липня 2024 р. [2], в яких зазначено цілі, напрями й завдання

державно-правової політики щодо протидії загрозам, пов'язаним із незаконним обігом вогнепальної зброї, боєприпасів, вибухових речовин та ін.

Так, у Стратегії морської безпеки України від 17 липня 2024 р. увагу сконцентровано на тому, що морській безпеці України загрожує терористична діяльність, яка зачіпає інтереси морської індустрії і внутрішнього водного транспорту, а також незаконна торгівля озброєннями, товарами й матеріалами, що можуть бути використаними для створення зброї масового знищення, і, крім того, контрабанда та ін.

У 2024 р. при Кабінеті Міністрів України було утворено тимчасовий консультативно-дорадчий орган – Координаційний центр із питань протидії незаконному обігу вогнепальної зброї, її складових частин і компонентів, а також боєприпасів до неї для узгодження дій державних органів, установ і організацій у сфері протидії незаконному обігу вогнепальної зброї, її складових частин і компонентів, а також боєприпасів до неї.

У 2025 р. в Україні прийнято законодавчі документи, які вдосконалюють порядок отримання, декларування і поводження із вогнепальною зброєю та ін.

Ефективним інструментарієм запобігання незаконному поводженню зі зброєю є норми кримінального законодавства, які передбачають відповідальність за незаконний обіг зброї, зокрема, ст. 201 (контрабанда культурних цінностей і зброї), ст. 263 (незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами) ст. 263-1 (незаконне виготовлення, переробка чи ремонт вогнепальної зброї або фальсифікація, незаконне видалення чи зміна її маркування, або незаконне виготовлення бойових припасів, вибухових речовин чи вибухових пристроїв) та ін. КК України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що серед дослідників немає єдиного розуміння правової природи відмивання злочинних доходів. Питання кримінально-правової кваліфікації кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 201, 263–264 КК України розглядали у своїх роботах Д.В. Андреев, І.М. Базарюк, М.Г. Щербаківський та ін. У юридичній літературі існують різні тлумачення об'єктивних і суб'єктивних ознак зазначених кримінальних правопорушень. Не вироблено єдиних критеріїв розмежування кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 201, 263–264 та ін. КК України. Часто це призводить до помилок у правовій оцінці діянь, пов'язаних із незаконним обігом зброєю.

Мета статті. Визначити правову природу незаконного обігу зброї, провести відмежування діянь, передбачених ст. 263 КК України від суміжних складів кримінальних правопорушень. Виокремити критерії відмежування злочинів, передбачених ст. ст. 201 та 263 від суміжних складів кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 198, 209, 258-5, 396 та ін. КК України. Провести розмежування злочинів, передбачених ст. ст. 262, 263 та 432 КК України. Установити обставини, за якими особа, яка використовує трофейну вогнепальну зброю, не скоює кримінально-протиправного діяння. Проаналізувати словосполучення «незаконне поводження зі зброєю» і «без передбаченого законом дозволу», які використовуються у ст. 263 КК України та ін.

Виклад основного матеріалу. Статтею 201 передбачена відповідальність за контрабанду вибухових речовин, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї, а саме: переміщення через митний кордон України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю зазначених предметів, які мають певні обмеження у цивільному обігу.

Під «переміщенням через митний кордон України вибухових речовин, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї поза митним контролем, згідно з приміткою 1 до ст. 201 КК України», слід розуміти умисне переміщення зазначених предметів контрабанди поза місцем розташування митного органу або поза робочим часом, установленим для нього, і без виконання митних формальностей або переміщення зазначених предметів контрабанди з незаконним звільненням від митного контролю.

Під «переміщенням через митний кордон України вибухових речовин, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї з приховуванням від митного контролю, згідно з приміткою 2 до ст. 201 КК України», слід розуміти умисне переміщення зазначених предметів контрабанди з використанням спеціально виготовлених схованок (тайників) та інших засобів чи способів, що ускладнюють їхнє виявлення, або шляхом надання одним товарам вигляду інших, або з поданням до митного органу як підстави для переміщення товарів підроблених документів чи документів, одержаних незаконним шляхом, або таких, що містять завідомо неправдиві відомості, що підлягають обов'язковому декларуванню відповідно до законодавства з питань митної справи, та якщо зазначені документи й відомості, необхідні для визначення розміру належних до сплати митних платежів та/або для підтвердження дотримання встановлених законодавством заборон та обмежень щодо переміщення товарів через митний кордон України.

Про умисел винної особи про переміщення вибухових речовин, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї із приховуванням від митного контролю може свідчити, зокрема, місце приховання таких засобів, керування автомобілем самим суб'єктом злочину, а також його поведінка під час виявлення зазначених предметів працівниками

Державної митної служби України та ін. Саме такі ознаки інтелектуального й вольового критерію прямого умислу стосовно контрабанди наркотичних засобів надає Верховний Суд у своїй постанові від 04 березня 2021 р. [3].

Вибухові речовини, зброя або боєприпаси (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частини вогнепальної нарізної зброї можуть бути переміщеними різними способами, зокрема, через сухопутний, морський або повітряний кордони. Для наявності контрабанди обов'язковою ознакою є місце скоєння злочину, а саме, – митний кордон. Слід зазначити, що митний кордон збігається із державним кордоном України. Винятком можуть бути лише спеціальні митні зони.

Протягом 2014–2022 рр. кількість засуджених осіб (за вироками, що набрали законної сили) за ст. 201 КК України була така: 2014 р. – 42 засуджені; 2015 р. – 40 засуджених; 2016 р. – 38 засуджених; 2017 р. – 39 засуджених; 2018 р. – 30 засуджених; 2019 р. – 43 засуджені; 2020 р. – 42 засуджені; 2021 р. – 57 засуджених; 2022 р. – 24 засуджені [4, 5, 6, 7].

Слід відмітити, що Комітет із питань дотримання обов'язків і зобов'язань держав-членів Ради Європи (Моніторинговий Комітет) Парламентської Асамблеї Ради Європи (ПАРЄ) у 2005 р. у своєму звіті «Функціонування демократичних інституцій у Молдові» звернув увагу на те, що через порушення територіальної цілісності та суверенітету Молдови, «Придністров'я є центром різноманітної незаконної торгівлі і, насамперед, торгівлі зброєю і всіх форм контрабанди. У політичному житті там продовжує домінувати таємна поліція; основоположні свободи обмежуються [8]. Під час військового стану особлива увага прикута до «придністровської» ділянки українсько-молдовського кордону, де можуть бути спроби незаконного перетину кордону.

Слід зазначити, що в випадках, коли особа використовує вогнепальну зброю (крім гладкоствольної мисливської), бойові припаси, вибухові речовини або вибухові пристрої без передбаченого законом дозволу, а у подальшому, наприклад, переміщує зазначені предмети через митний кордон України, використовуючи засоби й способи, що ускладнюють їхнє виявлення, то особа повинна нести відповідальність за правилами сукупності кримінальних злочинів, а саме, ст. ст. 263 та 201 КК України. Саме такий підхід застосовувала колегія суддів судової палати в кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ по справі № 5-1976км14 від 20 червня 2014 р. [9].

В окремих випадках, коли суб'єкт займається контрабандою зброї, а доходи, отримані злочинним шляхом, використовує у подальшому для продовження злочинного бізнесу у сфері незаконного обігу зброї, може мати кваліфікація за сукупністю злочинів, передбачених ст. 201 та ст. 209 КК України. Так, наприклад за сукупністю цих кримінально-правових норм було притягнуто до відповідальності у 2015 р. іноземних громадян, які протягом 2011–2013 рр. незаконно переказували гроші й переводили їх у готівку через українські та іноземні кредитно-фінансові установи внаслідок незаконного обігу зброї. Зазначена група осіб переміщувала через митний кордон України зброю і боєприпаси [10].

У тому випадку, якщо вогнепальна зброя була предметом збутої контрабанди, а кошти, отримані від такої угоди, були направлені на фінансування терористичної організації, то діяння винної особи необхідно кваліфікувати за правилом сукупності злочинів, а саме, за ч. 1 ст. 201, ч. 1 ст. 363 та ч. 1 ст. 258-5 КК України.

Якщо суб'єкт заздалегідь не обіцяє придбати, отримати, зберігати або збувати, наприклад, вогнепальну зброю, здобути злочинним шляхом, то його діяння містять ознаки кримінального правопорушення, передбаченого ст. 198 КК України. У даних випадках є конкуренція кримінально-правових норм – ст. 198 зі ст. 263 КК України. Необхідно застосовувати спеціальні норми, які передбачають відповідальність за незаконне поводження із вогнепальною зброєю, обіг якої є обмеженим у цивільному середовищі, тобто за ст. 263 КК України.

Якщо суб'єкт заздалегідь не обіцяючи, зберігає у сховищі вогнепальну зброю, вибухові речовини або боєприпаси, щоб приховати тяжкий або особливо тяжкий злочин, то виникає низка питань стосовно правової оцінки діянь приховувача.

Проте в тому випадку, коли суб'єкт заздалегідь не обіцяє вогнепальну зброю, яка була знаряддям або засобом учинення злочину або містить на собі сліди кримінального правопорушення, з метою приховування злочину отримує або збуває, то його діяння необхідно кваліфікувати за правилами ідеальної сукупності кримінальних правопорушень, тобто за ст. 396 та ст. 263 КК України.

Серед правозастосовчих органів є дискусія навколо тлумачення «незаконного поводження зі зброєю» і «без передбаченого законом дозволу». У юридичній літературі є думка про те, що диспозиція ч. 1 ст. 263 КК не відповідає вимозі якості закону, оскільки є бланкетною, тобто відсилає до інших законів. Оскільки законів, які б трактували зазначені словосполучення, відсутні, то зміст диспозиції ч. 1 ст. 263 КК неможливо визначити.

Слід відмітити, що в судовій практиці по-різному суди тлумачили «незаконне поводження зі зброєю». Так, Печерський районний суд міста Києва 19 лютого 2018 року в справі №757/7651/16-к виправдав особу, обвинувачену у вчиненні злочину, передбаченого ст. 263 КК України. Суд зазначив: «Держава не вправі застосовувати до особи процесуальний примус у вигляді кримінальної відповідальності за відсутність дозволу, передбаченого законом, поки немає закону, який передбачає отримання цього дозволу. Суд доходить

висновку про відсутність наразі Закону України, який би передбачав отримання дозволу на носіння зброї. Як зазначив суд, наявність підзаконних актів Кабінету Міністрів України (Положення про дозвільну систему від 12 жовтня 1992 р.), МВС України (Інструкція № 622), не може свідчити про існування Закону України, яким передбачено порядок носіння зброї як такого [11].

Проте, Верховний Суд у своїй постанові від 31 травня 2018 р. у справі № 127/27182/15-к зазначив про те, що «норма ст. 263 КК України є субсидіарною (норми з ознаками бланкетності є субсидіарними) і для розуміння незаконності поведінки зі зброєю вимагає аналізу відповідного закону. При цьому поняття «закон», яке використовував законодавець, має розширене тлумачення і включає в себе законодавство в цілому, у тому числі нормативні акти, що регулюють відповідні правовідносини, порушення яких утворює об'єктивну сторону складу злочину, передбаченого ст. 263 КК України» [12].

Під «незаконністю», у контексті диспозиції ч. 1 ст. 263 КК України, слід розуміти те, що діяння, які передбачені цієї кримінально-правової нормою, є злочинами за умови відсутності передбаченого законом дозволу на їх вчинення. Незважаючи на те, що законами не передбачено таких дозволів, але відповідні дозволи щодо поведінки із зброєю встановлені низкою правових документів, зокрема, Інструкцією про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та патронів до них, а також боєприпасів до зброї, основних частин зброї та вибухових матеріалів (наказ МВС України від 21 серпня 1998 р. № 622) та ін.

Як зазначає Верховний Суд у своїй постанові від 04 грудня 2018 р. відсилка до іншого «закону» міститься не в диспозиції цієї норми, а у формулюванні умови, яка визначає, коли її диспозиція може бути застосована: «без передбаченого законом дозволу» [13].

Таким чином, слід зазначити, що ч. 1 ст. 263 КК України відповідає принципу *nullum crimen sine lege* (ніхто не може бути покараним за вчинення того, що не заборонено законом).

У частині 1 статті 263 КК України зазначено, що саме є предметом злочину: 1) вогнепальна зброя (крім гладкоствольної мисливської); 2) бойові припаси; 3) вибухові речовини; 4) вибухові пристрої. У ч. 2 ст. 263 КК України предметом злочину є: холодна зброя (кинджали, фінські ножі, кастети тощо). У статті 263-1 КК України предметом злочину є: 1) вогнепальна зброя; 2) бойові припаси; 3) вибухові речовини; 4) вибухові пристрої.

Законодавець не виключив з переліку предметів злочину, передбаченого ст. 263-1 КК, гладкоствольну мисливську зброю. Таким чином, самостійний ремонт власної законно придбаної гладкоствольної мисливської зброї і виготовлення до неї патронів (із таких компонентів, як пижі, гільзи, капсулі, дріб) визнаються кримінально протиправними.

Питання про віднесення тих чи інших предметів до певних видів зброї вирішується із урахуванням об'єктивних і суб'єктивних критеріїв. Зброєю є предмети, що здатні заподіяти шкоду життю і здоров'ю людини, а також навколишньому середовищу з урахуванням їхніх конструктивних особливостей.

Серед правозастосовувачів виникають питання щодо кваліфікації діянь із використанням трофейної зброї. В окремих випадках відповідальність може наступати за ст. ст. 262, 263 та 432 КК України.

Так, за ст. 432 (мародерство) КК України може наступати відповідальність за викрадення на полі бою речей, що знаходяться при вбитих чи поранених. Під речами в судовій практиці розуміється не лише особисті речі (гроші, цінні предмети) військовослужбовців. Це може бути також зброя (її частина) чи боєприпаси.

У випадку викрадення військовослужбовцем на полі бою зброї і боєприпасів з метою їхнього безпосереднього використання для проведення бойових дій проти збройних сил країни – агресора не є злочином, передбаченим ст. 432 (мародерство) КК. Якщо відсутня така мета, то кваліфікація у певних випадках може бути за ст. 432 КК.

Викрадення може бути на полі бою (земельна ділянка, морський чи повітряний простір), де ведуться або велися бойові дії. Під «полем бою» може вважатися ділянка, розташована в тилу, але обстрілювана ворогом.

Викрадення цивільною особою на полі бою зброї чи боєприпасів кваліфікується за чч. 1, 2 або 3 ст. 262 КК. Привласнення знайденого цивільною особою на полі бою зброї чи боєприпасів кваліфікується за ч. 1 ст. 263 КК України. У разі, якщо військовослужбовець і цивільна особа спільними зусиллями виконують об'єктивну сторону злочину, передбаченого ст. 432 КК, то дії цивільної особи будуть кваліфіковані за правилами кваліфікації зі спеціальним суб'єктом як пособництво (ч. 5 ст. 27, ч. 1 ст. 432 КК України).

Не вважається незаконним обіг трофейної зброї, яка використовується для виконання бойових завдань щодо протидії збройній агресії російської федерації і захисту суверенітету України. У такому випадку повинні застосовуватись інститути обставин, що виключають кримінальну протиправність КК України, а саме: ст. 36 (необхідна оборона); ст. 38 (затримання особи, що вчинила кримінальне правопорушення); ст. 39 (крайня необхідність); ст. 43-1 (виконання обов'язку щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України).

Предмети, які зазначені у ст. 263 КК, можуть бути як саморобними, так і виготовленими промисловим способом. Вони мають бути придатними, тобто у них повинні бути наявними такі якості і стан, завдяки яким вони можуть бути використані за призначенням. Під «придатністю вогнепальної зброї» слід розуміти можливість хоч одного пострілу з неї.

Якщо винна особа незаконно заволоділа не придатною до використання зброєю, помилково вважаючи її такою, що може бути використаною за призначенням, вчинене належить розцінювати як замах на заволодіння зброєю, тобто за ч. 2 ст. 15, ч. 1 ст. 263 КК України.

Незаконне заволодіння завідомо несправною вогнепальною зброєю і приведення її в придатний до використання стан необхідно кваліфікувати як заволодіння чужим майном і незаконне виготовлення вогнепальної зброї, тобто за ч. 1 ст. 185; ч. 1 ст. 263-1 КК України. У випадку зберігання, носіння або збуту зазначеної зброї, то діяння винної особи повинні додатково кваліфікуватись за ст. 263 КК України.

Серед правозастосовувачів виникають питання щодо малозначності діянь, які пов'язані з незаконним поводженням зі зброєю. Суспільна небезпечність діяння впливає на розуміння малозначності. Наприклад, зберігання одного патрона до зброї судами розцінювалось як малозначність діяння.

Так, носіння, зберігання, придбання, передача чи збут без передбаченого законом дозволу одного патрона, що є бойовим припасом, хоча формально і містить ознаки складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 263 КК України, однак за відсутності в особі зброї для відстрілу цього патрона, що унеможливило його використання як бойового припасу за цільовим призначенням слід розглядати, як малозначність діяння. Була врахована й та обставина, що винна особа не мала реальної можливості заподіяти істотної шкоди об'єктам суспільних відносин за відсутності зброї. Такий висновок впливає із Постанови Верховного Суду від 10 лютого 2022 р. [14].

За ч. 1 ст. 263 КК України повинні бути кваліфіковані діяння особи, яка, наприклад, придбала вогнепальну зброю для подальшого збуту, однак не довела свого злочинного наміру до кінця, оскільки була затримана працівниками правоохоронних органів. У такому випадку є кримінально-правова кваліфікація альтернативних діянь.

Наявність мети використання зброї не є обов'язковою ознакою злочинів, передбачених ст. 263 КК України. Для кваліфікації дій особи за ч. 1 ст. 263 КК України не обов'язково є наявність доказів, які б свідчили про те, що обвинувачений мав намір використовувати цю зброю. Так, наприклад, Верховний Суд у своїй постанові від 27 вересня 2022 р. зазначає, що при наведенні мотивів щодо відсутності у гр. А. умислу на зберігання вогнепальної зброї, суд безпідставно зазначив про відсутність доказів на підтвердження умислу на використання свого газового пістолета, оскільки для доведення винуватості особи у зберіганні зброї не є необхідним встановлення наміру її використання [15].

Висновки. У статті було розглянуто особливості кримінально-правової кваліфікації ст. 201 та ст. 263 КК України. Установлено критерії відмежування контрабанди вогнепальної зброї і незаконного поводження із вогнепальною зброєю із суміжними складами кримінальних правопорушень, передбачених ст.ст. 198, 209, 258-5, 396 КК України. Проведено розмежування злочинів, передбачених ст.ст. 262, 263 та 432 КК України. Зазначено, в яких випадках у діяннях особи, яка використовує трофейну вогнепальну зброю, виключається склад злочину, передбачений ст. 263 КК України та ін. Указано, що в тому випадку, коли особа, яка заздалегідь не обіцяючи, приховує вогнепальну зброю, вибухові речовини або боеприпаси, які були знаряддям чи засобом скоєння злочину, то такі діяння необхідно кваліфікувати відповідно до правил сукупності кримінальних правопорушень, за ст. 396 КК України та кримінально-правовою нормою, яка встановлює відповідальність за незаконне поводження із вогнепальною зброєю (крім гладкоствольної мисливської), вибуховими речовинами або боеприпасами, а саме, за ч. 1 ст. 263 КК України та ін.

Проаналізовано тлумачення «незаконне поводження зі зброєю» і «без передбаченого законом дозволу», які використовуються у ст. 263 КК України.

Список використаних джерел:

1. Указ Президента України № 56 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки»» від 16 лютого 2022 р. URL : <https://surl.li/axouyh>.
2. Указ Президента України № 468 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 17 липня 2024 року «Про Стратегію морської безпеки України»» від 17 липня 2024 р. URL : <https://surl.li/zeiozr>.
3. Постанова Верховного Суду від 04 березня 2021 р по справі № 732/415/19 (провадження № 51-5669км20). URL : <https://surl.li/wmoxic>.
4. Стан здійснення правосуддя у кримінальних провадженнях та справах про адміністративні правопорушення судами загальної юрисдикції у 2014–2018 роках. URL : <https://surl.li/aydubv>.
5. Стан здійснення правосуддя у кримінальних провадженнях та справах про адміністративні правопорушення судами загальної юрисдикції у 2020 році. URL : <https://surl.li/bnpxdx>.

6. Стан здійснення правосуддя у кримінальних провадженнях та справах про адміністративні правопорушення судами загальної юрисдикції у 2021 році. URL : <https://surl.gd/fbgabe>.

7. Стан здійснення правосуддя у кримінальних провадженнях та справах про адміністративні правопорушення судами загальної юрисдикції у 2022 році. URL : <https://surl.li/sybkll>.

8. Справа «Катан та інші проти Республіки Молдова та Росії» (заяви № 43370/04, № 8252/05 та № 18454/06). URL : <https://surl.li/uzvbjo>.

9. Ухвала колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ по справі № 5-1976км14 від 20 червня 2014 р. URL : <https://surl.li/lzyard>.

10. Ухвала Київського апеляційного суду від 18 травня 2020 р. Справа № 11-сс/824/1713/2020. URL : <https://surl.li/gvaicz>.

11. Вирок Печерського районного суду міста Києва від 19 лютого 2018 р. Справа №757/7651/16-к. URL : <https://surl.li/bcdszp>.

12. Постанова Верховного Суду від 31 травня 2018 р. Справа № 127/27182/15-к. URL : <https://surl.li/tbsudy>.

13. Постанова Верховного Суду від 04 грудня 2018 р. Справа № 161/3885/16-к. URL : <https://surl.li/emqjbv>.

14. Постанова Верховного Суду від 10 лютого 2022 р. Справа № 523/8553/16-к. URL : <https://surl.li/ohlrfc>.

15. Постанова Верховного Суду від 27 вересня 2022 р. Справа № 233/5393/20. URL : <https://surl.li/mluabw>.